

РЕШЕНИЕ

№ 430

гр. Пазарджик, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Елисавета Радиана

при участието на секретаря Х. В.
като разгледа докладваното от Елисавета Радиана Административно
наказателно дело № 20235220201232 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по реда на чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Е. И. А. ЕГН:*****, чрез адв. Ан. Г.,
против НП № 23-1006- 001258 / 14.06.2023г. на Началник група в сектор
„Пътна полиция“ ОДМВР - Пазарджик, с което на жалбоподателя са
наложени :

- по чл.185 от ЗДвП - глоба в размер на 20лв.
- по чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП - глоба в размер на 80лв. , лишаване от право да управлява МПС за 2 месеца

В жалбата се твърди незаконосъобразност на НП и се настоява на отмяна на НП. В съдебно заседание жалбоподателят, чрез своя представител, настоява да се отмени НП по изложените в жалбата съображения, които допълва.

Въззиваемият АНО не присъства и не изразява позиция.

Съдът, след анализ на доказателствата по делото и по свое вътрешно убеждение, установи:

Свидетелката В. притежава л.а."Лексус " с рег.№ ***** .

На 18.05.23г. го паркирала към 17ч. на ул.“А. Кънчев“, гр. Пазарджик. Автомобилът бил позициониран на тротоара вляво в посока към кръстовището с ул. „Пловдивска“, леко странично спрямо оста на пътя, като задна дясна гума единствена останала на пътното платно .

Към 17.20ч. по пътя и също в посока към кръстовището с ул. „Пловдивска“ се движела подсъдимата с управлението от нея лек автомобил с рег.№ *****. Автомобилът бил с десен волан и в него на предна лява седалка

пътувал внука на девера на жалбоподателката непълнолетният св. П..

На разстояние около 10-15 метра от автомобила на В., жалбоподателката установила управлението от нея в лявата част на пътното платно, заемайки насрещната пътна лента. Наближавайки паркирания автомобил, извила в последния момент волана надясно, за да избегне удара, но автомобилът ѝ закачил с лявата си странична част и зажулил десен заден калник на автомобила на л.а Лексус, който се разклатил силно.

Ударът бил усетен от жалбоподателката и тя значително намалила скоростта, но не спряла, за да провери какви са последиците от удара, а продължила пътя си.

Впоследствие св. В. видяла охлузването по автомобила си и попитала работещите в намиращия се отсреща фризьорски салон дали са възприели нещо. Така получила приложения като ВД видеозапис, възпроизвеждащ инцидента.

След известно време се срещнала с жалбоподателката и я уведомила каква е равностойността на щетите, но последната отказала да ги покрие.

В. подала жалба и след разследване на случая и преглед на този запис, св. пол. К. съставил против жалбоподателката акт за нарушения по чл.20, ал.1 от ЗДВП и по чл. 123, ал.1 т.1 от с.з., както и протокол за ПТП (л.9).

Актът бил съставен в присъствието на жалбоподателката и надлежно предявен, подписан и връчен препис от него .

Против същото било подадено възражение (л.12), което било оставено без уважение и въз основа на акта- издадено обжалваното НП.

То се атакува с общи доводи за процесуална неизправност, всички от които са неоснователни. Двата акта са издадени в предвидените в чл. 34 от ЗАНН срокове и от компетентни органи (л. 19-20) , на съответното, посочено в тях, основание. Съдържанието им съответства на нормативните изисквания – посочени са достатъчно като обем и яснота факти относно двете възприети нарушения, които са получили и своята съответна правна квалификация. Това гарантира, както възможността за упражняване правото на защита, така и съдебния контрол върху законосъобразността.

По същество нарушението по т.1 на е доказано , но е доказано това по т.2 от НП.

Според възприетото от контролния и наказващия орган липсата на контрол от страна на жалбоподателката върху управляваното от нея МПС е довело до блъскането на паркирания автомобил. Според жалбоподателката тя се опитала да предпази дете, които изскочило , което се потвърждава в известна степен от пътуващия до нея св. П.. И двете тези (на администрацията и жалбоподателката) обаче са недоказани и директно опровергани от възпроизведения видеозапис на инцидента.

Същият е случаен по смисъла на въведеното в практиката понятие. предоставен е (виж показанията на В. и К.) от неучастващото в делото лице (стопанисващо фризьорския салон, находящ се точно срещу местопроизшествието). Както е установила константната вече съдебна практика, същият може да се ползва като веществено доказателство,

независимо, че не е събран по предвидения в НПК ред. Според възприетото в нея - видеозапис, направен случайно от частно лице, може да бъде веществено по смисъла на чл. 109 от НПК доказателство в наказателния процес, доколкото съставлява електронен запис на информация, която може да послужи за изясняване на обстоятелствата по делото. Възпроизвеждането ѝ става чрез онагледяване на доказателствени факти след приемането на носителя на тази информация като веществено доказателство (виж протокола от съдебно заседание). В случая това стана в присъствието на явилата се страна – жалбоподателката и без възражения от страна на представителя ѝ за приемане на това доказателствено средство, респ. без възражения относно достоверността му; само относно начина на събиране, което е различно и налага следващия коментар.

Както се посочи, няма пречка да бъде интегриран като веществено доказателство в наказателния процес видеозапис, който е направен от частно лице, не по предвидения в НПК ред . Такъв запис е в разрез с охраняваното от вътрешното и международно право на зачитане на личен и семеен живот (КЗПЧ и КРБ), което обаче не е абсолютно и търпи нормативно установени ограничения. Не може на това право да се дава приоритет в случаите, в които става въпрос за разкриване на деяние, чиято степен на обществена опасност го дефинира като престъпление или нарушение. В практиката си ВКС е приел и поддържа с константна позиция, че видеозапис, направен с предварително поставена на обществено място камера може да бъде доказателство в наказателния процес - т. нар. „случаен“ запис (а не целенасочен и преднамерен!) .

Тъкмо такъв е процесният, който е направен от разположена над илюстрирания от настоящия видеозапис фризьорски салон, находящ се на отсрещния тротоар спрямо този, на който бил паркиран автомобила на В.. Той, тъкмо поради това съдържа релевантна за изясняване на инцидента информация .Последната следва да се цени, предвид изразената в съдебно заседание (виж на л. 31, гърба) изрична позиция на процесуалния представител, че дори искат представяне и приобщаване на записа. Според практиката на СЕС(делото Гефген срещу Германия / реш. На 1 юни 2010 г; Шенк- Швейцария/ 12 юли 1988) - данните, събрани в нарушение на член 8 от ЕКПЧ, трябва да се преценяват предвид тяхното значение за делото и предвид всички източници, при зачитане правото на защита на жалбоподателя. Прието е, че страната може да оспори автентичността на доказателствата, в случая на записа, но по настоящото дело страната не депозира такава позиция и дори настоява за интегриране на това доказателство. Бъдеща промяна в позицията е ирелевантна, след като при приобщаване на записа е изрично и ясно изразено не само съгласие, но дори искане за това процесуално действие. Още повече, че се спори едва в пренията не автентичността на записа, а само начина на неговото събиране, което предизвика и настоящия задълбочен отговор на това възражение.

Наред с това следва да се има предвид и онази практика на СЕС, според която (- № 2872/02. 210 ЕСПЧ, Решение от 5 октомври 2010 г. по дело Кьопке срещу Германия **Körke/Германия**) случайни записи от частни лица , направени в разрез с чл. 8 КЗПЧ , също могат да се ползват в наказателния процеси това не нарушава принципа на справедливостта, който следва да се

спазва в него. Във всички свои решения СЕС изхожда от значението, което биха имали данните, събрани по този начин и заключава, че ако то ще послужи за защита на по-висше (от защитеното с чл.8) благо, каквото е разкритието на престъпление, следва да се допусне, защото само за разкритото престъпление може да се получи наказание, чрез което се защити обществото (генералната превенция като цел е такава и на вътрешното наказателно право).

Така, че - приобщеният запис може да се ползва като доказателствен източник в настоящия процес. Той онагледява процесната ситуация, при която става ясно, че автомобилът се движел в лявата част на платното за движение в посока към кръстовището с ул. „Пловдивска“. Движението му, ясно се вижда, е контролирано, като се има предвид, че платното е с малка широчина и има по лек, но дълъг завой наляво, по който автомобилът се движи в лявата част на платното, като това негово движение е явно контролирано - преминава близко до разположени от лявата му страна контейнери за смет, които не засяга, следва, макар и в насрещната лента, направлението на движението си. Движението е такова, че съвсем ясно сочи наличие на контрол от страна на водача. Това, което е обусловило удара му в задна дясна странична част на паркирания Лексус е не липса на контрол, а фактът, че водачът не е възприел наличието на задна дясна гума върху платното и то в тази му част, в която той е установил движението на управлявания от него автомобил.

Това, обаче е друго нарушение, тъй като се касае до неизпълнение на задължение за маневра, свързана със *заобикаляне* (виж чл. 25, ал.1 ЗДвП). Невъзприемането на такова препятствие, което следва да се заобиколи не е резултат от липса на контрол върху управляваното МПС. Невъзприемането може да се дължи на различни фактори, които не са установени по делото, а са и ирелевантни, тъй като нарушение (по чл. 25, ал.1 ЗДвП) не е вменено нито като факти, нито чрез съответния цифров израз на правната му квалификация. Налице е нарушение на материалния закон, което влече отмяна на НП по т.1 от него.

Точно обратно обаче е решението относно т.2 на санкционния акт. Възпроизведената ситуация удар с такава сила, че паркираният автомобил се разклатил и то сериозно, което несъмнено е било усетено (не само от намиращата се пред фризьорския салон гражданка), но и от пътуващите в автомобила, та дори от водача на предна дясна седалка. Несъмнен и също решаващ довод в тази посока е логичната реакция на жалбоподателката, която в последния момент отклонява автомобила си надясно, за да избегне удара, но не го постига, а осигурява само това да е страничен (а не челен в задна дясна част).

След като го е възприема, за нея е възникнало задължението по чл. 123, ал.1 т.1 от ЗДвП. Тази норма вменява задължение на водача след настъпване на ПТП с претърпени само имуществени вреди (за разлика от задължението по т.2, когато има пострадали хора) да спре и да установи последиците от произшествието. Спиране категорично няма, а местопроизшествието съвсем не създава неудобства за такова, за да е налице регламентираното с т.1 на чл. 123, ал.1 от ЗДвП изключение. Спиране на кръстовището може и да има, но то не се обхваща от обсега на камерата, заснела процесния видеозапис. Освен това последващото спиране на кръстовището е за преминаване през него и е в изпълнение на това задължение. Ясно се вижда от записа, че има рязко

намаляване на скоростта, непосредствено след удара, което е именно поради неговото възприемане от страна на водача, след което автомобилът не спира, въпреки обективната възможност, а продължава към кръстовището макар и с намалена скорост.

Впрочем, дори и да бе имало спиране, категорично липсва кумулативно изискуемото поведение – да се установят щетите от произшествието, с каквото цел, всъщност законодателят е предвидил задължението за спиране. Тук следва да се посочи несъответствието в твърденията на жалбоподателката и возещия се до нея непълнолетен св. П., чиито твърдения са и непоследователни. Според обясненията й- той и казал след като вече преминали кръстовището, че май „зажулили нещо“ (л.31, гърба) и тя спряла и видяла зажулването по автомобила си, като признава, че не се върнала. Момчето обаче въобще не твърди да е възприело съприкосновението между двете МПС; бил видял нещо „на стъклото“ от неговата страна и като казал на жалбоподателката, спрели. Но като спрели, видели не нещо на стъклото, а както самият той твърди – „на вратата“. Първо – ако е имало съприкосновение на стъклото, той при тази сила на удара, ще го усети, тъй като е до него, от неговата страна (та дори и да „си гледа телефона“). И второ - и на записа се вижда, че засегната е странично задна дясна част на Лексус-а, десен калник, който се намира на ниво, далеч под нивото на левия прозореца на автомобила на жалбоподателката (виж и протокола на ПТП) - така, че ударът е бил в ниската част на превозните средства (за Мерцедеса – отзад и отпред) и въобще няма данни да е одраскан прозореца. самият П. твърди, че като слезли с баба си, видели, че е засегната предна лява врата (но в движение той може да види не вратата, а само стъклото над нея!, а повреди върху нея и той и жалбоподателката въобще не твърдят да са възприели).

Факт, установен с последователните и убедителни показания на В. е, че тя била потърсена от жалбоподателката едва след като дни по-късно последната узнала, че свидетелката разполага със запис. А факт, установен с твърденията на двете – че липсва съгласие от страна на А. да покрие щетите по удара от нея автомобил.

Правилно за извършеното нарушение по чл. 123, ал.1 т.1 от ЗДвП жалбоподателката е била санкционирана с двете кумулативно предвидени в чл. 175, ал.1 т.5 от с.з. административни наказания – глоба и лишаване от правоуправление. И двете на отмерени близо до установения минимум (1 месец за лишаване от правото) и 50 лв (за глобата) и това отмерване е справедливо. За него са съобразени данните за водач (позитивни, л. 18), наличието на предходно нарушение на правилата на ЗДвП, довело до удара (макар и неправилно квалифицирано от административните органи) и фактът, че при липсата на процесния видеозапис въобще не би се стигнало до разкрИ.е на жалбоподателката, която просто е опитала да избегне следваща й се административно-наказателна отговорност.

Горното обсъждане налага потвърждаване на НП по т.2 от същото.

Предвид решението за отмяна на НП по т.1 и потвърждаването му в частта по т.2, ще следва претенцията на присъждане на разноски за процесуален представител да се уважи с оглед уважената част на жалбата (предвид приложението на чл. 78а, а.1 от ГПК вр. чл. 144 и 143 АПК вр. чл. 63д

ЗАНН). Доколкото предмет на обжалване е НП, в което административно-наказателната отговорност е ангажирана по две отделни точки, а решението на Съда за отмяна в едната(по т.1) и потвърждаване в другата част (по т.2) – ще следва да се присъди в тежест на ОД МВР Пазарджик сума в размер, половината от сторената за адвокатски хонорар – 250 лева. За останалата част искането за разноси е неоснователно поради потвърждаване на НП по т.2 и предписанието на чл. 78а, ал.1 от ГПК разноските да се присъждат съобразно „уважената част“ . .

Предвид горното СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 23-1006- 001258/ 14.06.2023г. на Началник група в сектор „Пътна полиция“ ОДМВР – Пазарджик по т.1 от същото и в частта, с която на Е. И. А., с ЕГН:***** на основание чл.185 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 20лв.

ПОТВЪРЖДАВА НП по т.2 - относно наложените на Е. И. А. ЕГН:***** по чл.175 ал.1 т.5 от ЗДвП - глоба в размер на 80лв. и лишаване от правото да управлява МПС за 2 месеца

ОСЪЖДА ОД МВР Пазарджик да заплати на Е. И. А., с ЕГН:***** сума в размер на 250 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщението пред Пазарджишкия административен съд.

Съдия при Районен съд – Пазарджик: _____